

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἀλλόκοτοι ἐκείνοι ἔμποροι σταματῶσι παρά τι ἡμίκλειστον οἰνοπολεῖον καὶ ἐκεῖ ἐκτυλίσσουν ἐπὶ μακρᾶς σανίδος τὸ ἀλλόκοτον ἐπίσης ἔμπορευσίαν των, τὰ τραγούδια, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους ἡ σανὶς ἔχει ποικίλα εἰκονίσματα ἀτέχνως εἰργασμένα καὶ ἀγροίκως κεχρωματισμένα.

Ἐνίοτε δ' ἔμπορος δὲν εἶνε μόνος, συνοδεύεται ὑπὸ τριῶν ἄλλων βοληθῶν, καὶ ἡ κραυγὴ τότε καταντᾷ ἀπαισία, διότι κραυγάζουσι καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ. Αἰφνης ἀπὸ ἡμίκλειστου χαμηλοῦ παραθύρου προβάλλει εἰς τὰ ἔξω νεαρὰ θεράπαινις τοὺς γυμνοὺς τῆς βραχίονας χωρὶς πολὺ νὰ συλλογίζηται ἂν τὸ βόσμπειφ καίεται· ἐκείνη θέλει τραγούδια! Τότε ἀληθῶς ὁ θόρυβος γίνεται διαβολικός, διότι καὶ οἱ τέσσαρες πωληταὶ ἀγριαίνουσιν ἐπὶ τῇ θεᾷ ἀγοραστοῦ καὶ ἐν συναυλίᾳ σατανικῇ ἀνακραζούσιν· «Φοβερὸν πρᾶγμα, ἀγόρασέ το», «Σκοτωμός», «Ἐρωτας», «Δι' ἐν πέννυ», «Ἐννεὰ παιδιὰ», «Ἡπάτησε τὸν ἀνδρα τῆς», «Ἐν πέννυ», «οἱ Φαινιαῖοι». «Ὀλαὶ δὲ αὐταὶ αἱ κραυγαὶ ἐξερχόμεναι ἀπὸ τεσσάρων συγχρόνως κλυτῶν καθιστῶσιν ἀδύνατον πᾶσαν συνενόησιν· ὁμοιάζουσι πρὸς ἄσμα χοροῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος. Τί δὲ εἶνε τέλος πάντων αἱ πραγματεῖαι αὐταὶ; τραγούδια, διηγήματα, ἀνέκδοτα, μικραὶ ἱστορίαι περὶ τῆς ἡμετέρας, περιγραφαὶ ἀπαγχονίσεων, φόβων, δολοφονιῶν, λίβελλοι πολιτικοί, παρφοδαὶ συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, ταῦτα δὲ κατοπτρωμένα ἐπὶ χάρτου κιτρινωποῦ καὶ λίαν μαλακοῦ καὶ συνωδευμένα ὑπὸ ἀτεχνοτάτης γελοιογραφίας. Τίνες εἶνε οἱ συγγραφεῖς τῶν ἔμπορευμάτων ἐκείνων τῶν πωλουμένων μὲ τὸν πῆχυν, οὐδεὶς ἤξευρε. Οἱ συγγραφεῖς οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε, φροντίζουσιν, ὅπως κερδήσωσιν ὀλίγον ἄρτον, νὰ κολακεύωσι τὰ ταπεινότερα συναισθήματα τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἔχουσι τὰ τραγούδια ἐκείνα ἐκφρασίαν ἀκομψῶν, ἀγροίκων, κτηνώδη πολλάκις. Περιγράφονται ἐκεῖ τὰ τερατωδέστατα τῶν πραγμάτων ἀνευ οὐδεμιᾶς χάριτος, πῶς δ' δεῖνα κτίστης ἐπώλησε τὴν κακὴν του γυναῖκα ἢ πῶς ὁ χρυσοπώλης τὴν ἡγόρασε διὰ πέντε σελλίνια. «Ὅ, τι παράδοξον καὶ τερατωδὲς δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ὅ, τι δύναται νὰ ἐξεγείρη τὴν ἀγροίκον περιέργειαν ἀμαθοῦς καὶ κτηνώδους ὄχλου, τὸ πωλοῦσι μὲ τὸν πῆχυν οἱ τραγουδιοπῶλαι.

Εἰς ἀναγνώστης τῆς Ἑστίας

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

269.

Οὐδεὶς εἶναι ἀρκούντως σοφὸς ὅπως ἀνακαλύψῃ πόσων κακῶν γίνεται παραίτιος.

270.

Ἡ κεκτημένη τιμὴ εἶναι ὑπέγγυος πρὸς κτησιν νέας.

281.

Ἡ νεότης διηνεκὴς εἶναι μέθη, τοῦ λογικοῦ εἶναι πυρετός.

272.

Οὐδὲν ἐξευτελίζει τοσοῦτον τὸν κατ' ἀξίαν μεγάλως ἐπαινεθέντα, ὅσον ἡ μεγάλη κῦτος μέριμνα ὅπως θαυμασθῇ ἐν πράγμασιν οὐτιδανοῖς.

273.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι στερογόμενοι ἐν τῷ κόσμῳ, οἵτινες οὐδεμίαν ἔχουσι ἀξίαν ἄλλην, εἰμὴ μόνον τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὑπηρετοῦντα τὰς τοῦ βίου πραγματείας.

274.

Ἡ χάρις τῶν ἀπαρχῶν τοῦ ἔρωτος προσομοιάζει τῇ ἀνθρωπότητι τῶν νέων καρπῶν. Φαιδρῶν δὲ αὐτῆ τὸ πάθος ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν, καὶ παρέρχεται ἀνεπιστρεπτεῖ.

275.

Πολλάκις τὰς φιλανθρώπους ὁρμάς τοῦ ἐπ' ἀκρα εὐαισθησία καυχωμένου ἀποπνίγει καὶ τὸ ἐλάχιστον προσωπικὸν συμφέρον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος κυρίας καὶ μαγειρίσσης.

Κυρία. Πέντε δραχμάς αὐτὸ τὸ ψάρι! εἶνε φρίκη, καὶ δὲν ἀξίζει οὔτε τρεῖς.

Μαγειρίσσα. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐνόμισα ὅτι ὅπως καὶ ἡ ἄλλη μου κυρία, ἠθέλατε καὶ σεῖς νὰ ἀγοράζω ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα πράγματα διὰ τὸ τραπέζι.

Κυρία. Καί, ἀλλ' ὄχι ὅμως ἀκριβώτερα εἰς τὸ σπίτι . . . παρά 'ς τὸ παζάρι!

Συντάκτης μεγαλοσχήμου τινὸς ἐφημερίδος, ἀσπλαγχνος τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς δολοφόνος, ἠρώτησέ ποτε φίλον του·

— Ποῖαν ξένην γλῶσσαν μὲ συμβουλεύεις νὰ μάθω;

— Μάθε τὴν ἑλληνικὴν, φίλε μου.

Παιδίον ἀκούσαν ὅτι ἡ μήτηρ του ἔχασε δίκην τινὰ, ἀνεπήδησεν εἰς τὴν τράχηλον αὐτῆς ἀνακραζόν.

— Τί καλά, μαμμᾶ, πού ἐχάσατε τὴν δίκην αὐτὴν πού σας ἐβασάνιζε τόσον καιρὸν!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μεταξὺ κοινῶν καὶ ἀναγῶγων ἀνθρώπων οὐδὲν κινδυνωδέστερον, ἢ τὸ νὰ μὴ λογίζηται τις ὑπερήφανος, διότι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἐκλαμβάνουσι τὴν μετριοφροσύνην ὡς ὁμολογίαν τῆς ἀναξιοτήτος. Ἐντεῦθεν ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ὁμολογουμένως ἱκανοῦ ἀνδρὸς· εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως αἱ ἐν φρο-

ταυγεί εικόνη οικιαί ευχαριστοῦσι πάντα τοὺς θεωμένους αὐτήν, καὶ ἐξαίρουσι τὰ φωτεινὰ αὐτῆς μέρη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Μεταξὺ τῶν δισχιλίων φοιτητῶν, οὗς ἀριθμεῖ κατὰ τὴν β' ταύτην ἔξαμ. τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, 211 εἶνε νεάνιδες. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι, ἀφ' οὗτου ἐπετρέπη εἰς τὸ θῆλυ γένος νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, οὐδὲν συνέβη ἀτάκτημα, ἢ ἄλλη τις πράξις προσκρούουσα εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς χρηστοθείας.

« Τὰ τρόπαια τῶν διασῆμων σφαιριστῶν Βερζέρ καὶ Βινιῶ εἶνε μικροῦ λόγου ἄξια παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τρόπαια νέου τινός Ἰάπωνος Χάν-μάν-γού περιηγουμένου τὴν Εὐρώπην καὶ διατρίβοντος νῦν ἐν Μόσχᾳ. Ἀναφέρουσι δὲ ὅτι κατ' αὐτὰς ἔπαιξε ἀγωνιζόμενος πρὸς τρεῖς ἐξόχους σφαιριστάς. Τὸ προκαταβληθὲν ποσὸν ἦτο 75,000 ρουβλίων καὶ τὸ ὄριον τοῦ παιγνιδίου 5000 βολαί. Παρίσταντο δὲ 22 καθηγηταὶ τοῦ σφαιριστηρίου ἐλθόντες ἐκ τῶν πέντε τῆς γῆς ἠπειρῶν. Ὁ Χάν-μάν-γού ἔπαιξε πρῶτος καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν ῥάβδον ἐξετέλεσε τὴν πρῶτην σειρὰν παίξιμας 1853 βολάς. Τὸ παιγνίδιον διήρκεσεν ὀκτῶ ὥρας, ἀπὸ πρωΐας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀναπαυθέντων τῶν σφαιριστῶν δύο ὥρας, τὴν ἑνδεκάτην καὶ τὴν ἕκτην. Τέλος ἡ τελευταία σύγκρουσις (carambolage) ἐξετελείτο τὴν ἑνδεκάτην ἀκριβῶς ὥραν, ὃ δὲ Ἰάπων ἐκέρδαινε τρεῖς μόνον βολάς.

« Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διαίτης τοῦ Πάπα γράφει ἡ «Καθολικὴ ἑνότης» τάδε. «Παλαιὸς θεράπων τοῦ Λέοντος ΙΓ', ὑπηρετῶν ἐν τῷ οἴκῳ του ἀπὸ 20 ἐτῶν, ἀνοίγει ἀθορύβως καθ' ἑκάστην κέμπτην πρωΐην ὥραν τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καὶ λέγει Buon giorno, Santità. Ὁ Πάπας ἐγείρεται πρὶν ἐξυπνισθῆ ὑπὸ τοῦ θεράποντος, ἐνδύεται καὶ πλύνεται ταχέως καὶ λειτουργεῖ κατ' οἶκον πρῶτος αὐτός, εἶτα δὲ παρίσταται ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἐτέρου κληρικοῦ. Τῇ 9 ὥρᾳ λαμβάνει λιτὸν προάριστον, καπνίζει ἐν σιγαρέτον καὶ δίδει βραχείας ἀκροάσεις, εἶτα δὲ δέχεται τὸν καρδινάλιον Νίναν ἢ τὸν τοποτηρητὴν τούτου, μεθ' ὧν συνεργάζεται ἕως τῆς 12, ὅποτε ἀρχονται αἱ μεγάλαι ἀκροάσεις. Περὶ τὴν 3 ἀριστᾷ κοιμᾶται ὀλίγον καὶ πάλιν ἐργάζεται ἄχρι τῆς 7, ὅτε προσέρχονται φίλοι παλαιοὶ καὶ πρέσβεις, οἵτινες διαλέγονται πρὸς αὐτὸν περὶ τέχνης ἢ πολιτικῆς ἢ μεγάλων δικῶν. Ἀπὸ τῆς 9 ἐργάζεται μόνος ἐπὶ τρεῖς ὥρας, κατὰκλίνεται δὲ περὶ μέσας τὰς νύκτας.

« Ἐν Ἀμερικῇ ἐπιτελεῖται νέον τεράστιον ἔργον, ἢ μεταξὺ Νέξς Ἰόρκης καὶ Βρόκλυν γέφυρα. Πρὸ μικροῦ ἐπερατώθησαν οἱ δύο πύργοι ἔχοντες ὕψος 84 μέτρων καὶ μέλλοντες νὰ ὑπο-

βαστάσωσι τὴν κεντρικὴν ἀψίδα, ἣτις θὰ ἔχη ὀλικὸν μῆκος 1,500 μέτρων.

« Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουσι τὸ μονοπώλιον τῶν ἀλλοκότων καὶ ἀπροσδοκῆτων ἱσοριῶν καὶ ἀνεκδότων περὶ γάμου. Καθ' ἃ διηγεῖται ὁ τῆς Κεντυκίας Κῆρυξ, ῥάπτῃς τις, δυστυχήσας ἐν τῷ γάμῳ, ὑποσχέθη εἰς νεάνίδα ὀνομαζομένην Μαρίαν Βίρμαν νὰ τὴν νυμφευθῇ δύο ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῇ ἔδωκε γραμματίον ἔχον ὡς ἑξῆς.

« Δύο ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικός μου ὑποχρεοῦμαι νὰ νυμφευθῶ τὴν μίς Μαρίαν Βίρμαν, ἢ εἰς τὴν διαταγὴν αὐτῆς τὴν νεάνίδα ἣτις θὰ μοὶ ἐπιδείξῃ τὸ παρὸν δοθὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀντὶ πεντήκοντα δολλαριῶν, ἅτινα παρ' αὐτῆς ἔλαβον τοῖς μετρητοῖς.»

Ἄλλ' ἡ μίς Βίρμαν ἀπέθανε πρὸ τῆς συζύγου τοῦ ῥάπτου, ὅστις ἔχειρε βλέπων ὅτι τὸ γραμματίον του ἐλησμονήθη. Μετὰ διαιτίαν ὁμως ἀποθανούσης τῆς γυναικός του, ἰδοὺ βλέπει ὁ ἀτυχῆς ῥάπτῃς γεροντοκόρην τινὰ ἐξαδέλφην τῆς μακαρίτιδος Βίρμαν κομίζουσαν τὸ λησμονηθὲν γραμματίον.

Ἀνασκαλεύουσα τὰ χαρτῖα τῆς ἐξαδέλφης τῆς εὔρε καὶ τὸ γραμματίον, ὅπερ ἦδη ἤρχετο ἵνα ἐξαργυρώσῃ. Τί νὰ κάμῃ ὁ ἀπαρηγόρητος ῥάπτῃς; ἠναγκάσθη νὰ παρηγορηθῇ νυμφευόμενος τὴν γεροντοκόρην καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι ζῆ μετ' αὐτῆς λίαν εὐδαίμων ὡς καὶ ἐκεῖνη μετ' αὐτοῦ.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀνέκδοτον δὲν ἐνθουμίζει τὴν κωμικὴν ἐκείνην σκηνὴν ἐν τῷ Βιαιῷ Γάμῳ τοῦ Μολιέρου μεταξὺ τοῦ Ἀλκίδα καὶ τοῦ Σγαναρέλου;

« Ἐπ' ἐσχάτων μετηνέχθη ἐκ Παρισίων εἰς Βιέννην ὁ περιφημὸς θησαυρὸς τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως τοῦ Ἀννοβέρου, συγκείμενος ἐκ κειμηλίων καὶ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν. Ὁ θησαυρὸς οὗτος, ἐπλήρως σειρὰν ὀλην σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, διετελεῖ δ' ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν πολλῶν θαλαμηπόλων τοῦ ἐνεστῶτος κτήτορος δουκὸς τῆς Κουμβερλάνδης.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς καθαρισμὸν τῶν δερματίνων χειροκτίων καὶ τῶν διὰ δερματος δεδεμένων βιβλίων μεταχειριζόμεθα τὸ ἀκόλουθον δεδοκιμασμένον μέσον.

Λαμβάνομεν γάλα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφηρεθῆ ἤδη τὸ ἀφρόγαλα (crème) καὶ το βράζομεν ἀναλύοντες ἐν αὐτῷ ἱκανὸν σάπωνα, ὥστε νὰ γίνη ἀφθονος ἀφρός. Ἀφ' οὗ δὲ βράσῃ τὸ ἀφίνομεν νὰ ψυχρανθῇ, καὶ ἔπειτα ἐμβρέχοντες εἰς αὐτὸ τεμάχιον φλανέλλας, τρίβομεν τὰ χειρόκτια φοροῦντες αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ δὲ ταῦτα σπογγίζομεν καλῶς διὰ λινοῦ ὑφάσματος. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθαρίζομεν καὶ τὸ δερμάτινον δέσιμον τῶν βιβλίων.